

— На Номуне-чифликъ. Едни германци щѣли да пробватъ нѣкаква машина, та вали-паша отиде да види...

Новината не е особена. Тя само за мигъ размърдва скуката. Следъ нея броеницитѣ на старцитѣ по-живо заиграватъ, по-шумно забърборватъ кехлибаренитѣ зърна въ наргилетъта. А младитѣ по-увлѣчено се зачитатъ въ страницитѣ на вестникъ „Дунавъ“.

Утрото неусетно става день. Даскалитѣ от-коле сж напустнали кафенето на Петалата. Тогава чорбаджиитѣ тежко се надигатъ отъ мѣстата си.

А вънъ животътъ кипи. Чаршията шуми отъ минувачи. Високитѣ хвалби на продавачитѣ звучатъ досадно, като бръмчене на голѣми зелени мухи. Дрънчатъ каруци и файтони по калдарѣменитѣ улици.

Градътъ живѣе и диша съ пълни гърди.

Долу на брѣга мжже, голи до кръста, търчатъ по тѣснитѣ дъски — мостове отъ сушата до шлеповетѣ. Сжщински мравки.

Надъ спокойната зелена вода тръпне лека мараня. А нѣкжде далечъ задъ зеленитѣ върби на Леляка се въззема черно облаче: паракодъ.

— Пампърътъ идва, — съобщава едно запитие на паспортния приставъ Мехмедъ-ага. Той допива мастиката си, хвърля на масата малка сребърна паричка и бавно се опитва къмъ понтона.

Мехмедъ-ага познава отъ далече всички паракоди. Толкова години той ги посрѣща и изпраща. На сънъ да чуе свиркитѣ имъ, ще ги назове по име, безъ да сбърка.